

"אוני!" ו"וואי!"

אוזבקיסטן

חודז'ה נסראדין הלך פעם בשוק ופגש
בן הכפר שלו. האיש היה מדוכא
וכמעט בכה.

ניגש אליו חודז'ה נסראדין ושאל מה
קרה לו.
"אך!" אמר האיש "עבדתי שלושה
חדשים אצל בעל בית עשיר ולפני תום
הזמן אמר כי ישלם לי עבור עבודתי
רק אם אמלא את המשימה האחרונה.
ואז אמר לי לתפוס ולהביא לו את
הרוח שמורידה אפרסקים מהעץ
האהוב עליו. רק אם אעשה זאת יוכל
לשלם לי את שכרי. איך אוכל לתפוס
רוח? וכך נשארתי ללא תמורה עבור
עבודתי."
"כן" אמר חודז'ה נסראדין "האיש ידוע
בחמדנותו וקמצנותו. תמיד מוצא
תירוץ כלשהו כדי לעשוק את העובדים
שלו. אבל אני אתנקם בו והוא ישלם לי
כפליים!"

הסכים הוג'ה נסראדין אבל לא הלך לשוק. במקום זאת יצא לשדה ותפס שם עכביש גדול ועקרב צהוב, שם אותם בסל ובערב בא לבעל הבית לקבל את שכרו.

למחרת בא הוג'ה נסראדין לבעל הבית העשיר. "אני רוצה לעבוד אצלך חודש שלם" אמר "אבל אני עובד טוב ותצטרך לשלם לי ביד רחבה."
"אין בעיה" ענה בעל הבית החמדן "אבל במשך הזמן הזה תמלא את כל דרישותיי. אחרת לא אוכל לשלם לך."
הם סיכמו על גובה השכר והוג'ה נסראדין עבד אצל בעל הבית חודש. וביום האחרון בא אליו כדי לקבל את שכרו.
"הערב יסתיים חודש העבודה שלך" אמר בעל הבית ואשלם לך כפי שהסכמנו, אבל רק אם תמלא את משאלתי האחרונה והיא, לך לשוק וקנה לי 'אוי!' אחד ו'וואי!' אחד ותביא לי אותם."

ביד כואבת וברוגז רב נאלץ הקמצן
לשלם את שכרו של הוג'ה נסראדין
ומאז לא ניסה יותר לעשוק את עובדיו.

"הבאת לי 'אוי!' ו'וואי!'" שאל בעל
הבית, בטוח שהצליח להכשיל את
העובד ולא יצטרך לשלם לו. "איפה
הם?"

"הנה הם, בתוך הסל" ענה הוג'ה
נסראדין "תוכל לבדוק. הם טובים
מאוד."

שם בעל הבית את ידו בסל, כאילו
מחפש שם משהו. הוא הרי ידע שלא
יכול להיות בסל שום "אוי!" ושום
"וואי!".

אבל כשידו נתקלה בעקרב זה עקץ
אותו חזק. "אוי!" קרא בעל הבית.
"אתה רואה" אמר הוג'ה נסראדין
"מצאתי לך "אוי!" מצוין. תמשיך לחפש
בסל. שם עוד 'וואי!' טוב תמצא."